[illegible]

[illegible]

Baden.

2.

Ordnen Fossilien.

Übersicht des Mineralienreichs

I. Erdige Fossilien.

1, Edelsteine.

A Edelhart-steine

a Demant b Rubin c
c Hyacint d Smarag
Beril od. Aqua mar
f. Granat. g. Topa
h. Krisolith. i. Diop
k. Schmirl

B Gemeinenhartsteine

a Bergkristall. b.
c. Rosenquarz. d Ge
Quarz. e. Steinm
f Chalzedon, g. Fe
h. [illegible]. i. Sal
k Glasachstein
Obsidian. m Per
Carnatinel.

C. Schillerhart-steine,

a Edler Opal b
c Pechstein. d
e. Natrolith

PROPOSITIONES
Ex
Universa Theologia
Scholastico-Historico-Critico
Dogmaticæ
Menti
S. R. E. Conciliorum atq; SS. Patrum
CONFORMES.
Amplissimo Nomini
ILLUSTRISSIMI & REVERENDISSIMI DOMINI
D. FLORIANI AMANDI
Oksza de Janowek
JANOWSKI
Divina Vocatione Archi-Cænobii Tynecensis ABBATIS, S. Theologiæ DOCTORIS, CANONICI Cathedralis Cracoviensis
NUNCUPATÆ.
Quas
pro publicis Disputationibus
EXPOSITAS.

Defendendas ſuſceperunt

RR. PP. Thadæus Lichocki.
Ægidius Staniſzewſki.
Franciſcus Palemborſki.
Maurus Łacki. S. Theologiæ
Auditores.

In Aſſiſtentia

Perilluſtris & Admodùm Reverendi Domini Cæleſtini Dydzińſki S. Theologiæ Lectoris, & Actualis ejusdem Profeſſoris, nec non Prioris ac Cuſtodis Archi-Cænobii Tynecenſis.

Et Admodùm Reverendi D, Ildephonſi Konopka S. Theologiæ Lectoris & Actualis Profeſſoris. dicti Archi Cænobii.

Annô MDCCLXXVII.
Diebûs IX. & X. Julii.

AD

ILLUSTRISSIMUM

REVERENDISSIMUM

ac

AMPLISSIMUM DOMINUM

DOMINUM

Archi-Cænobii Tynecensis

ABBATEM

MECÆNATEM AMPLISSIMUM.

PEr quàm opportunè nobis accidit, quod vergente ad finem studiorum nostrorum cursu ILLUSTRISSIME & REVERENDISSIME DOMINE ABBAS nostrum Dignissime, Theologicas Theses laboris scilicet nostri, sudorisq; fructus Amplissimo Nomini Tuo nuncupare

re ſtatuerimus. Simul enim & propenſam in Te voluntatem noſtram, quam intra triennii hujus curriculum demonſtrare in votis habuimus, palam nunc facere; & devinctiſſimum animum noſtrum teſtari poſſumus.

At quod nobis rem nimis arduam, ac per moleſtam efficit, eſt: Quòd cùm probè intelligamus ingenuas Dotes Tuas, Virtutesq; pulcherrimas, tam multa nobis ſe ſe offerunt argumenta, tamq; varia, quibus ſtudium noſtrum erga Te conſtantemq; ſignificaremus voluntatem, ut ſi per ſingula ire mens nobis foret, difficillimè in iis finem invenire nos poſſe crederemus; nihilominus tamen retardat nos ab iis recenſendis, ac prorſus retrahit ſingularis Tua Virtus, perrara nimirum animi modeſtia; quam adeò Tibi familiarem feciſti, ut nihil magis refugias, quàm Nominis Tui celebritatem, Laudumq; Tuarum prædicationem.

Quamobrem ut & virtuti Tuæ morem gerere poſſimus, & propenſæ in Te voluntatis noſtræ partes implere, id unum duntaxat ſpectabit oratio noſtra,

quod

quod prætermittere nullatenus possumus, Amorem scilicet Tuum ingentem, ac prorsus singularem, quo litteras, litteratosq; omnes avidissimè prosequeris. Nam hinc facile erit intelligere: hoc uno nomine, omnium Tibi studia promeruisse, atque encomia.

Multa sanè, eaq; præclara in medium hic afferri possent, quæ singularem hunc Tuum in litteras, litteratosque omnes amorem testarentur, sed ne ea, quæ omnibus plana, ac aperta sunt, repetere videamur; quid quæso lucculentiùs hanc Tuam præclaram demonstrat Voluntatem, quàm quòd iis solùm familiarissimè utaris, qui in excolendis optimis disciplinis toti occupentur, hosq; quibus potes, maximis beneficiis augeas?

Nolo hic commemorare clarissimos cùm doctrinâ tùm pietate Viros, qui Te non possunt non impensè colere, cum se invicem à Te coli, amarique summopere gaudeant, Testis est singularis hujus benevolentiæ ac liberalitatis Tuæ Studium nostrum; Testes cæteri, cum litterarum studio, tum vinculô Religionis Sa-

cra

cræ nobis conjuncti; Quis enim est in omni Congregatione nostra vel mediocriter litteris excultus, qui Te Patrem munificentissimum, qui liberalissimum Fautorem non experiatur? Per omnes Scholas nostras; imò per singulos earum alumnos pervagata hac est opinio: AMANDUM JANOWSKI *esse optimū litterarum, ac litteratorum cultorem; esse unicum optimarum artium vindicem ac Patronum. Sentiunt cùm omnes alii, tùm nos præcipuè hoc maximum beneficium, ac indies summa cum voluptate experimur; Teque Virum divinitùs constitutum litteris ab interitu vindicandis, ac perpetuò fovendis suspicimus, ac veneramur.*

Habet enim, ut omnis alia virtus, sic litterarum studium suos osores, ac hostes infensissimos. Non desunt plurimi qui litteris, quamvis irrito conatu, bellum indicere, ac illas profligare, gloriæ sibi ducunt; Non desunt, in quam, & quod maximè dolendum, non desunt etiam non fucatæ pietatis viri adeò litteris litteratisq; inimici, ut virtuti consultum iri minimè credant, si scientiæ omnes,

ac

ac artes à Schola pietatis procul exulent, ac perpetuò amandentur. Putant nimirum præclari hi virtutis amatores duo hæc: doctrinam scilicet, & pietatem, tam acri dissidio inter se pugnare, ut nisi altera alteri vinctas det manus, utramque periclitari necesse sit. Sed ne de istiusmodi piissimorum hominum zelo amplius loquar; præterquam enim quòd ipsimet ultrò inscitiam suam, ac ingenium prodant, quis est, qui Te ILLUSTRISSIME DOMIME *illorum ora palàm obstruere non videat, cum, quæ ipsi inficiantur, Tu in Te ipso felici nexu, ac perpetuò fœdere copulaveris.*

Longiores essemus, ac Tibi permolesti, si singulas clarissimas Virtutes Tuas non exornare sed enarrare solùm vellemus. Satis nos dicere arbitramur, cum dicimus: Te dubium omnibus, ancepsq; reliquisse utra magis emineas, pietate nimirum, an litteris? Miramur equidem omnes ac suspicimus profundam eruditionem Tuam, at non minori cultu solidam reveremur pietatem; utramquè amamus; ergâ utramquè eodem ferimur affectu.

Sed

Sed redimus ad id, quod paulò superiùs diximus: Te nimirum ILLUSTRISSIME DOMINE *optimarum artium esse vindicem ac Patronum Singularem. Nihil autem loquimur hic quæ, & quanta quotidiè geras ad promovendas ejusmodi doctrinas; Silentio prætermittimus, quàm strenuus sis in Comitiis, seu ut vocant capitulis generalibus, ut ope ac consilio excites singulos ad earum cultum, & amorem; Missum denique facimus fortunatissimum illud tempus cum bonis omnibus, tum litteris præsertim, cùm iterum, iterumque Moderatorem totius Congregationis nostræ ageres, quanta curâ, quanta sollicitudine incubuisti in id, ut bonas artes optimò locô constitutas cerneres. Hæc quidem, & alia id genus studiosi omittimus, sed id præterire nullatenus possumus, quod singularem Tuum, ac propè incredibilem in litteras amorem præ cæteris testatur.*

Premebatur bellico furore amplissimũ hoc Archi Cœnobium Tuum; vastabantur agri, depopulabantur villæ, ac civitates, omnia furioso tumultu susque, deque pervertebantur; adeò ut illud litte-

rarum

rarum domicilium ac ſedes vaſtitatem minari, & ad ruinam vergere videretur. Quid Tu ad hæc ILLUSTRISSIME DOMINE? *omnia ſiccis oculis aſpexiſti; ratus: nihil eſſe tam firmum in terris quod mutationem pati, & rerum viciſſitudini obnoxium eſſe non poſſit, at quod Tibi dolorem maximum, ac lachrymas pænè excuſſit, id ſolùm fuit, quòd litteræ ſua Sede, ac loco moverentur. Proh! ingentem, ac planê ſingularem litterarum amorem! Intellexiſti id probè, quod omnes boni, rectique intelligunt; Religioſos Ordines, ut decus ſuum ac gloriam non à muris, & tectis ſplendidis, ſed à virtutum pretio mutuari; ità niſi litteris, ac bonis artibûs ſedulò excolantur, ſanctitatem Regularum ſuarum in ſe exprimere minimè poſſe. Hinc eſt, quod omnem jacturam non tanti feceris; ut cum jactura litterarum ullò modò conferri ac comparari poſſit.*

Non miramur itaque Tuam in agendis dexteritatem; in arduis animi conſtantiam; gravitatem in proſperis; Non miramur Tuam omnigenam pietatem,

ac

ac non fucatas virtutes; Mirentur has ii, quibus Tua vivendi ratio non satis est perspecta; nobis plane constat: Te nullius magis, quàm litterarum duci amore: Te esse bonorum artium vindicem, ac Patronum: Te esse iis ab interitu vindicandis, ac perpetuò fovendis Virum divinitùs constitutum.

Quæ cum ità sint: Utinam nobis ea esset vis ingenii, tantumque esset ab eloquentia præsidii, ut eas Tibi gratias ageremus, quas litterarum vindici, ac Patrono munificentissimo deberi profitemur; Sed quoniam id vires ingenii nostri superare videtur, id jam planè restat unum, ut Tibi manus ultrò demus, Teque longiùs, atque ulterius, quàm quò maxima dicendi vis attingere valeat, processisse silentio fateamur.

EX TRACTATU

De Sacra Scriptura, & illius Authoritate.

I. Libri, qui universim Sacra Scripturâ continentur, non sunt Libri suppositii, sed omninò veri, existit igitur Sacra Scriptura, & prudenter à nullo negari potest II. Porrò Libri omnes, qui eâ comprehenduntur, sivè Veteris, sivé Novi Testamenti integri ad nos perlati fuerunt, saltem quò ad partes ipsorum substantiales quæ alias fidē tùm mores respiciunt, licet interdum iisdem Libris cùm Veteris tum Novi Testamenti, errata quædam & menda inveniantur aspersa. III. Scriptura Sacra sivè Vetus, sive Nova, habet pro Authore DEUM, atquè

què adeò est Authoritatis Divinæ. IV. Tametsi DEUS sententias & res, illarumquè sensum in Sacris Libris expressum Sacris Scriptoribus inspiraverit, nihilominus verba ipsa, quibus res illæ, earumquè sensus expressi fuerunt, verborumque compositionem & Stylum, meditationi diligentiæ, ac industriæ eorundem Sacrorum Scriptorum reliquit. V. Canon aut numerus, vel Index Sacrorum Librorum triplex est; Judæorum nempè Catholicorum, & Hæreticorum. VI. Sincerus & genuinus Sacrorum Librorum Canon est ille, quem Concilium Tridentinum tradidit. VII. Enimverò ad solam Ecclesiam pertinet determinare & definire, quisnam Liber sit Canonicus, illiusquè Authoritas est certa regula ad libros vel in Sacrorum Codicum numerum recipiendos, vel etiam ex eo numero rejiciendos. VIII. Quippe quæ sola duntaxat discernere potest inter verbum Dei & verbum hominum. IX. Sacra Scriptura plerumque obscura est, & intellectu difficillis, nec non in vanos

sen-

ſenſus interdum trahi poteſt X. Judex proindè & Interpres germani ac genuini Sacræ Scripturæ ſenſûs legitimus & infallibilis eſt ſola Eccleſia Romana Catholica. XI. Cùm vetus & vulgata Noſtra Sacræ Scripturæ latina editio contineat purum & integrum Dei Verbum, jure igitur & meritò Sacrum Concilium Tridentinum eam Authenticam declaravit. XI. Libri Apocryphi ſicut Veteris, ità & Novi Teſtamenti, omnes illi dicendi ſunt, qui & Traditione, & Eccleſiæ judicio vî cujus tanquam Libri verè Divini declarandi eſſent, deſtituuntur.

EX TRACTATU.

De Sacra Traditione ejuſdemq; Authoritate,

XIII. Præter Scripturas Sacras admittendæ etiam ſunt in Eccleſia Romano-Catholica Traditiones Divinæ, cùm ad verum & genuinum Scripturæ ſenſum intelligendum, tùm propter quædam fidei morum.

rumqué Capita, quæ in Verbo Dei scripto non continentur. XIV. Porrò laudatæ Traditiones eandem omnino Authoritatem sibi vendicant, ac ipsa Scriptura Divina XV Quæ quidem necessariæ sunt ad fidem Orthodoxam stabiliendam.

EX TRACTATU.

De Ecclesia Catholica deque illius Authoritate.

I. Solus DEUS est Author Ecclesiæ potestate independentiæ, & supremæ Avthoritatis, & solus Christus potestate excellentiæ, & Ministerii Principalis, homines verò ad ipsius fundationem concurrerunt, in genere causæ ministerialis inferioris. II. Ecclesia Christi non tantum Natalem Christi antecessit, sed etiam ità floruit tempore legis Naturæ, & scriptæ, ut tunc temporis veros extitisse Christianæ Religionis Cultores asseri meritò possit. Hæc verò probabiliter initium habuit in ipso Abel. III. Nequè vera

ra Christi doctrina, sivè sincera Verbi Dei prædicatio, neque legitimus Sacramentorum usus sunt veræ notæ, quibus certò dignosci possit Ecclesia Christi, & discerni a quacunque alia falsi Nominis Ecclesia. IV. Vera Christi Ecclesia ita est una ut prorsùs excludat quascunque alias Societates, quarum fides diversa est & erronea, in articulis etiam non fundamentalibus, & extra ipsam nulla sit speranda salus. Cujus tamen Unitatis charactere, Societates ab Ecclesia Catholica separatæ gavdere nulla tenus possunt. V. Sola Ecclesia Catholica (non item Ecclesia, aut Sodietates Protestantium) est Sancta ea Sanctitate, quæ veræ Christi Ecclesiæ ptopria est ac singularis. VI. Sola quoque Ecclesia Romana est Catholica, non autem Societas Protestantium. VII. Ecclesia Christi verè est Apostolica, cùm propter Originis & doctrinæ ab Apostolis derivatæ antiquitatem, tùm propter Pastorum suorum legitimam missionem ac successionem non interruptam. Quos utique Ec-

cleſiæ Apoſtolicæ characteres Societates Proteſtantium non habent. VIII. Eccleſia Chriſti ex natura ſua eſt viſibilis adeò, ut oculis omnium ſemper conſpicua fuerit. Quæ verò Viſibilitas ipſi duntaxat Eccleſiæ Catholicæ & neutiquam Societati convenit Proteſtantium. IX. Eccleſia Chriſti Viſibilis nunquàm defecit. nec unquàm eſt defectura. X. Nec omnes, nec ſoli Prædeſtinati, ſunt in Eccleſia Chriſti. XI. Non ex ſolis juſtis, & perfectis conſtat Eccleſia, ſed inſuper admixtos habet imperfectos & peccatores etiam manifeſtos. XII. Hæretici publici ac manifeſti, nullatenus ſunt in Eccleſia, in qua una ſalus haberi poteſt. XIII. Hæretici nihilominus occulti ſunt in Eccleſia, ſed imperfectè duntaxat, & quantùm ad corpus ejus ſeu partem externam & viſibilem. XIV. Schiſmatici quoque & excommunicati excommunicatione ſaltem majori nullo prorſus modo ſunt in Eccleſia. XV. Sed neque Catechumeni ſunt actu & perfectè vera corporis Eccleſiæ mē-

er,

bra, aſt tantùm impropriè & imperfectè, ac in voto duntaxat.

EX TRACTATU.

De Romano Pontifice & Conciliis, eorundemque Authoritate,

I. Jus & poteſtas convocandi Cōcilium Oecumenicum, ſoli cōpetit Romano Pontifici. II. Poteſtas & Jus præſidendi Concilio Generali Oecumenico ſoli iterum cōvenit Romano Pontifici. III. Authoritas Concilii Generalis Oecumenici in materia fidei & morum eſt infallibilis. IV. Jure Divino Soli Epiſcopi jus habent in Conciliis ferendi ſuffragium deciſivum, Quemadmodum ex conſvetudine Cardinales non Epiſcopi; Ex Privilegio autem & jure Eccleſiaſtico aliquibus adhinc Sæculis, Abbates, ac Generales Ordinum Præpoſiti, etiam jus iſtud obtinent, tametſi non ſint Epiſcopi. V. S. Petrus ab ipſo Chriſto Domino conſtitutus fuit Apoſtolorum Princeps, & ſupremum Ec-

clesiæ Caput. VI. Porrô cùm Romanus Pontifex in dignitate, & eminentia potestatis Petro succedat, Primatum supra cæteros in tota Ecclesia Episcopos (non secus ac S. Petrus eundem supra reliquos Apostolos habebat) honoris & Jurisdictionis obtinet. VII. Hic idem Romanus Pontifex, dùm res fidei & morum ex Cathedra definit, est omninò infallibilis, est idcircò omnibus Superior Canonibus ut proin Ejus Aurhoritas vel ipsi etiam Concilio Generali prævaleat. VIII. Atquè hinc appellare à Romano Pontifice ad futurum Concilium, sicut olim nunquàm licitum fuit, ita nec aliquando licere potest. IX. Judicium, quo Romanus Pontifex definit aliquem esse Sanctum, huncque toti Ecclesiæ proponit publico cultu afficiendum est itidem omninò infallibile. X. Qui Romanus Pontifex si loquitur & pronuntiat de Cathedra, est etiam infallibilis in quæstione facti Dogmatici. XI. Imò verò est quoque infallibilis, quando solemni Decreto Religio-

sam

ſum Ordinem proponit toti Eccleſiæ, veluti vitæ genus honeſtum, pium, Sanctum, nec non Evangelicæ perfectioni ex aſſe conforme.

EX TRACTATU

De reliquis locis Theologicis.

XII. Si SS. Patres circa dogma fidei & morum, vel expoſitionem S. Scripturæ conveniunt, ex eorum authoritate deduci poteſt argumentum infallibile. XIII. Concors Theologorum de Schola, & Juris Pontificii peritorum ſententia, in materia fidei & morum Theologorum firmum argumentum præbet, ut ſinè temeritatis nota, & manifeſto erroris periculo reſpui non poſſit. XIV. Concors ſimiliter Philoſophorum ſententia, modo fidei non adverſetur; præbet Theologo firmum quoque & certum argumentum. XV. Sed & concors etiam omnium probatorum Hiſtoricorum de facto aliquo narratio Theologo pariter ſuppeditat firmum ac certum argumentum.

EX TRACTATU

De Deo uno in essentia.

I. DEUS quem Philosophi, ut Authorem naturæ demonstrant, & Theologi Authorem gratiæ credunt. est in natura summè unus. II. De existentia unius Dei non potest dari ignorantia invincibilis respectu hominis, qui sua utitur ratione. III. Propositio *Deus existit, vel Deus est* tametsi per se nota sit secundùm se, seu quò ad se, non tamen est ità nota secundùm nos. sive quo ad nos. IV. Deus est ens spirituale, imô Spiritus purissimus, nec corpus; nec membra habens. V. Nec S. Melitho II. nec S. Epiphanius errorem Antropomorphitarum unquàm docuit. III. Circà Tertulianum verò res minùs constare videtur, quantumvis etiã probabiliùs sit eum ab hoc errore immunem fuisse. VI. Essentia Dei Metaphysica neque in infinitate aut intelligere radicali, neque in intelligere actuali, sed consistit in prædicato

entis

entis à ſe, aut aſſeitate. VII. Porrò ratio Entis à ſe non tantùm conſtituit Deum metaphyſicè ſub ratione eſſentiæ, ſed etiam ſub ratione naturæ. VIII. Inter eſſentîam Divinam & attributa ſicut etiam inter ipſa attributa eſt admittenda aliqua diſtinctio, quæ tamen non ſit realis. IX. In Deo neque compoſitio phyſica. II. Neque metaphyſica. III. Neque denique logica locum habet. X. Diſtinctio Nominalium minor eſt, quàm ut ſufficere videatur in Deo inter eſſentiam & attributa; aut etiam Perſonalitates in ordine ad eſſentiam comparatas. XI. Dſtinctio virtualis Thomiſtica non tantum datur aut exiſtit actu in Deo. II. Sed etiam eſt Patribus undequaque conformis. III. Et vel maximè ſufficit ad verificanda contradictoria etiam illa, quæ ante operationem intellectus in Deo offenduntur. XII. Diſtinctio formalis ex natura rei major eſt, quam ut in Deo inter eſſentiam & perſonalitates ac attributa admitti valeat. XIII. Deus eſt infinitus, in omni

mni genere Bonus. Immensus, Æternus, immutabilis. XIV. Ratio formalis quâ Deus est ubique est ejus operatio. XV. Deo omnes omninò res tàm præteritæ scilicet quàm præsentes & futuræ sunt realiter ac physicè in æternitate præsentes.

EX TRACTATU

De visibilitate Dei.

I. Nequit elevari oculus corporeus ad videndam Divinam essentiam. ut proinde implicet visio intuitiva Déi respectu oculi corporei, quæ verò visio possibilis est respectu intellectus creati, quatenùs lumine gloriæ elevati. II. Admodùm probabilè est I. Moysen II. B.V. Mariam. III. S. Paulum adhuc in terris existentes vidisse intuitivè Deum. III. Id quod etiam de SSmo Patre ac Patriarcha Benedicto cùm magna similiter probabilitate affirmari potest. IV. In visione intuitiva Dei neque species impressa, neque expressa

pressa requiritur, verùm utraque superfluit. Porro dicta visio intuitiva Dei, in quibùsdam Sanctis perfectior est, quam in aliis secundùm majora scilicet vel minora Beatorum merita. V. Beati primario vident essentiam Divinam. II. * Secundario vident omnia quæ in Deo formaliter continentur. III. Vident etiam creaturas non tamen omnes futuras vel possibiles, verùm ex his aliquas. VI. Animæ justorum quibus nihil luendum superest, statim ac corporibus solvuntur, & antè ultimum ac Generale Judicium perfruuntur intuitiva Dei visione. VII. Hæc eadem visio intuitiva Dej, Beatos facit ab intrinsecò impeccabiles. Estque respectu eorum intrinsecè pariter inamissibilis & perpetua.

EX TRACTATU

De Deo sciente.

VIII. Datur in Deo scientia, quæ sit prorsùs omniscia. Et verò cum scientia simplicis intelligentiæ

gentiæ in Deo sit causa rerum directiva tantùm. Scientia visionis quatenus est approbationis erit causa rerum verè effectiva. IX. Deus videndo creaturas suas, nequaquam eas videt immediatè in semetipsis, sed mediatè duntaxat scilicet in sua essentia tanquam causa & medio priùs cognito. X. Deus certô & infallibiliter cognoscit omnia futùra absoluta, sive sint necessaria, sive contingentia. XI. Solum Decretum prævium quo Deus omnia efficaciter prædeterminat est illud medium in quo Deus omnia futura certò ac infallibiliter cognoscit. XII. Scientia media per quam Deus ante suum decretum futura conditionata, certò cognoscat neque S. Sacripturæ. II. Neque S. Augustino. III. Neque denique S. Thomæ aut aliis Patribus conformis est, videturque involvere repugnantiam in Deo. XIII. Dantur reapsè in Deo respectu futurorum conditionatorum decreta subjectivè absoluta, objectivè verò conditionata.

EX

EX TRACTATU

De Deo volente.

XIV. Deus voluntate antecedente vult omnes omninò homines ſalvos fieri. XV. Quæ verò voluntas in Deo vera eſt & propria, ac ſincera. XVI. Dantur in voluntate Divina decreta ab intrinſeco efficacia, quibus Deus omnes noſtros actus liberos prædefinit. XVII. Prædeſtinatio in intentione ſpectata eſt omnino gratuita, & facta ante omnem præviſionem meritorum. XVIII. Reprobatio negativa abſolutè conſiderata fundatur in peccato originali atque adeo facta eſt, non ante, verùm poſt præviſionem ejusmodi peccati. II. Comparativè autem ſpectata fundatur in ſolo beneplacito Divino, III. Adeò ut ſit facta antè præviſionem demeritorum Perſonalium.

EX TRACTATU.

De Sanctiſsima Trinitate.

I. Myſterium SSmæ Trinitatis exiſtit ſive quod idem eſt dantur SSmæ tres Perſonæ in Una eadèmque

que subsistentes natura. II. Textus ille S. Joannis de triplici celeberrimo testimonio in Cælo & in terra est genuinus S. Joannis textus. III. Mysterium SSmæ Trinitatis non potest perfectè cognosci lumine & ratione naturali, ut ut etiam supponatur revelatio Fidei. IV. Dantur in Deo Processiones reales ad intra sive immanentes ità: ut una Persona procedat ab altera. V. Hinc Filius Divinus à solo Patre, Spiritus autem Sanctus procedit à Patre & Filio simul. VI. Particula *Filioque* in Ecclesiis Hispaniarum vertente, sæculo VI. * II. Apud Gallos verò & Germanos sæculo VIII. * III. Apud Romanos sæculo IX. * IV. In universa autem Ecclesia sæculo XIII. Symbolo inserta fuit. VII. Principium *Quò* remotum Divinarum Processionum est natura Divina modificata relationibus Patris & Spiratoris. II. Principium *Quò* proximum sunt intellectus, & voluntas importantes in obliquo notiones seu relationes Paternitatis ac spirationis. III. Quæ relationes ad esse

Prin-

Principium Divinarum Processionum se habent per modum complementi intrinseci in obliquo importati. VIII. In Deo admittendæ sunt relationes verè reales. II. Et quidem nro quatuor III. Quarum tres inter se distingvuntur realiter. IV. Nulla autem ita ob essentia. IX. Symboli (quicunque vult salvus esse) verus ac genuinus Author juxtà purgatissimam Crisim meritò habendus est S. Athanasius. X. Relationes Divinæ secundum suum conceptum ad seu explicitum nullam involvunt perfectionem specialem relativam. Q æ verò relationes tametsi non habeant proprias existentias relativas ab existentia absoluta essentiæ Divinæ ullo modo distinctas habent nihilominus subsistentias proprias relativas à subsistentia absoluta essentiæ Divinæ virtualiter distinctas, præter tres autem hujusmodi subsistentias relativas, quæ naturæ Divinæ tribuunt rationem incommunicabilitatis & Personæ, datur insuper in Deo subsistentia absoluta, quæ tribus SSmis Personis commu-

communis est & tribuit ratione seu effectum independentiæ. XI. Filius Divinus est verus Deus Patri consubstantialis XII. Spiritus S. est itidem verus Deus Patri & Filio haud aliter consubstantialis. XIII. Filius Divinus & Spiritus S. sunt unus cum Patre in natura Deus. XIV. Concilium Nicænum I. Jure definit Filium Divinum esse *homousion* Patri, hancque vocem omninò apposite Symbolo Fidei addidit. XV. Etsi Patres Ariminenses subscripserint formulæ ab Arianis sibi oblatæ, nuspiam tamen de voce *homousion* aut consubstantialitate Filii Divini malè senserunt, vel mentem hæreticam habuerunt. XVI. Mens Liberii Romani Pontificis circa Divinitatem Filii Divini semper fuit Catholica, neque ullo argumento solidè evinci potest, quod unquam consenserit Semi Arianæ hæresi. XVII. Verbum seu Filius Divinus per se procedit ex cognitione non tantum essentiæ sed omnium objectorum, quæ Deus cognitione necessaria in sua essentia attingit. Et

verò

verò cur Processio Filii Divini di- catur generatio, non item Processio Spiritus S. ratio est quod ille procedat per intellectum, hic autem per voluntatem, XVIII. Si Spiritus S. per impossibile non procederet à Filio, neque realiter distingveretur à Filio.

EX TRACTATU

De Gratia.

I. Sinè speciali gratiæ actualis interioris auxilo, nec fides supernaturalis, nec ejus initium haberi potest. Sinè quo etiam auxilio homo non solùm non credere, sed nullum bonum opus morale supernaturale pertinens ad salutem velle aut perficere potest. II. Potest nihilominùs homo, sine gratia fidei aliqua opera moraliter bona ordinis naturalis facere, & ideò non omnia infidelium opera sunt peccata, Peccator similiter sine gratia habituali sanctificante bonum aliquod opus morale ordinis non

tantùm

tantùm naturalis, sed etiam super-naturalis, scilicet per gratiam actualem perficere potest, adeòque non omnia peccatorum opera sunt peccata, prout docuit cùm Lutheranis, Calvinistis, aliisque hæreticis Bajus. III. Homo quamvis cæteroquin Justus, non potest toto vitæ suæ tempore cùm auxiliis gratiæ ordinariis vitare omnia peccata venialia. II. Potest tamen hoc ex Privilegio speciali, & auxiliis extraordinariis. III Quod utique privilegium habuit B. V. Maria. Quæ ub omni peccato etiam veniali semper immunis fuit. IV. Justus alioqui sine speciali Divinæ gratiæ auxilio in accepta justitia usque ad finem vitæ perseverare non potest, V. Admittenda est in statu naturæ lapsæ gratia verè, & propriè ac purè sufficiens. VI. Quæ verò gratia verè sufficiens justis insuper omnibus urgente præcepto datur à Deo, per quam relative ad actualem & præsentem concupiscentiam possunt aut tentationes superare, aut mandata hic & nunc observare. Hæc eadem gratia suffi-

ciens

ciens omnibus omninò applicatur, vel saltem præparatur. VII. Efficacia gratiæ non debet repeti ex delectatione superiori: seu per gradus relativè victrice necessitante, prout voluit Jansenius, & Calvinus. VIII. Sed neque ex consensu voluntatis, aut congruitate, & attemperatione illius cum libero arbitrio, quæ etiam efficacia gratiæ reponenda non est in multitudine & coacervatione auxiliorum, neque in delectatione victrice moraliter determinante. Verùm in sola Præmotione physica seu prædeterminatione supernaturali. IX. Datur gratia sanctificans, quæ sit quid creatum animæ intrinsecè ac permanenter inhærens. Porrò omnes tres virtutes Theologicæ Fides, Spes, & Charitas. quemadmodum & omnia dona Spiritus S. homini unà cùm gratia sanctificante infunduntur. X. In justificatione peccatoris non solùm teguntur, seu non imputantur; peccata, sed verè remittuntur, delentur. & auferuntur, XI. Atque hinc remissio peccatorum. quæ est justificatio impii

cam

non ſit per imputationem extrinſecam juſtitiæ, quâ Deus juſtus eſt, aut juſtitiæ Chriſtii ſed per veram & intrinſecam juſtitiam. ſeu gratiæ habitualis infuſionem. Quæ præterea juſtificatio impii non poteſt abſolutè fieri per ſolum favorem Dei extrinſecum. ſine mutatione intrinſeca peccatoris. XII. De qua etiam potentia Dei abſoluta, peccatum & gratia non poſſunt ſimul in eodem ſubjecto conſiſtere. XIII. Fides requiſita ad juſtificationem non eſt fiducia, qua credimus ſeu confidimus peccata eſſe nobis propter Chriſtum remiſsa, ſed qua credimus omnibus veritatibus nobis à Deo revelatis propter ejus authoritatem & veracitatem. XIV. Neque proinde illa fides ſpecialis recentium hæreticorum quæ vana eſt & nulla, neque fides vera & Chriſtiana ſola ſufficit ad juſtificationem aut ad ſalutem, XV, Nemo ſecluſa ſpeciali revelatione poteſt eſſe certus ſe eſſe in gratia certitudine abſoluta, cui non poſſit. ſubeſſe falſum, vel ſaltem quæ ſecludat omnem formidinem.

ſed

ſed ſolùm certitudine ſecundùm quid morali & conjecturali. XVI. Et verò ſicut certitudinem noſtræ gratiæ non habemus, ita etiam licet re ipſa juſti ſimus à ſanctitate & juſtitia, quò aduſque vitam hanc mortalem agimus. excidere poſſumus. XVII. Dantur opera perfectè bona, ſeu ita perfecta ut peccata non ſint, vel peccatis contaminata, ut proinde opera juſtorum cũ gratia inhabitante & movente facta ſint propriè & intrinſecè meritoria de condigno vitæ æternæ, nullus interea actus virtutis ſive acquiſitæ, ſive infuſæ in juſto eſt meritorius de condigno vitæ æternæ, niſi fiat ex influxu ſaltem virtuali charitatis, XVIII. Nemo unus poteſt ſibi mereri primam gratiam habitualem de condigno bene verò de congruo ſaltem impropriè tali. Nullus etiam præter Chriſtum poteſt alteri mereri primam gratiam de condignò, benè tamen de congruò. Nemo ſimiliter poteſt ſibi mereri reparationem poſt lapſum, merito condigni, ſed neque merito congrui

propriè. quemadmodum nec perseverantiæ finalis donum. XIX. Potest nihilominus homo sibi mereri de condigno augmentum gratiæ & charitatis, non tamen primam gloriam, benè verò secundam.

EX TRACTATU

De Incarnatione.

I. Possibile est seu nullam internam pugnam includit Mysterium Jncarnationis. II. Incarnatio Vebi Divini fuit positivè conveniens Deo naturæ humanæ, & toti universo. III. Multa sunt, quæ Gentilibus solidè ostendunt Incarnationem Verbi Divini peractam fuisse. IV. Jam verò adversus Judæos tum ex Prophetia Jacobi *Genes: c. 49. v. 8. & 10.* tum ex Prophetia Danielis *C. 2.* tùm ex Prophetia Agei *C. 8.* tùm denique ex aliis pluribus Veteris Testamenti locis, Incarnationis existentia efficaciter evincitur, omnes enim Prophetiæ citatæ Messiam designant & in

Christo

Christo reipsa fuerunt adimpletæ. V. In vaticinio Jacobæo sicut per *Sceptrum* non est intelligenda sola potestas Regia sed potestas quælibet Rempublicam administrandi, ita per *Judam* non est intelligenda sola Tribus Juda, sed tota Gens Judaica. VI. Herodes, (quo in Judæa regnante natus est Christus Dominus; non Judæus genere fuit sed alienigena. VII. Initium 79. Danielis hebdomadum non est petendum à tempore factæ Danieli revelationis, nec à 1. Cyri: edicto in favorem Judæorum facto nec ab altero à Dàrio Hystaspide edito, nec à 4to quod ab Artaxerxe Longimano Regni ejùs annô 20mô prodiit, sed duci debet à 3tio edicto ejusdem Artaxerxis, in quo ille Anno Regni sui 7mô dederat omnem petitionem Esdræ. VIII, Verbum Divinum, veram nobisque consubstantialem naturam humanam, corpus scilicet humanum, & animam rationalem assumpsit, quibûs nempe ipsa constat. IX. Ita verô constanti indissolubilique nexu unitum fu-

it cum humanitate Verbum, ut eam nunquam deſeruerit, vel aliquando deſerturum ſit. X, Chriſtus ante mortem ſuam habuit corpus paſſibile, fuitque verè doloribus obnoxius, cum quo ad corpus tum quò ad animam, XI. Chriſtus carnem ſuam non ex nihilo non aliunde, ſed materna traxit ex carne, cooperante miro modo Spiritu Sancto. XII. Stat invicta Catholica veritas in Concilio VI. Generali, actione IIma hîs verbîs expreſſa. Mariæ Virginitas ante partum, in partu, & poſt partum intemerabilis. XIII, Incarnatio non fuit ſimpliciter neceſſaria in ſenſu Viclefi, etiam ſuppoſito primi hominis lapſu. XIV. Ex ſuppoſitione tamen quod DEUS condignam exegerit pro peccatis ſatisfactionem Incarnatio fuit ſimpliciter neceſſaria. XV. Tametſi aſſumptæ humanitati realiter unita fuerit natura Divina, ſolus tamen Filius Divinus naturam humanam aſſumpſit. XVI. Unio hypoſtatica non eſt facta in unitate naturæ; adeòq; poſt unionem dantur in Chriſto duæ

sto duæ naturæ integræ, distinctæ & inconfusæ XVII. Duplex quoque admittenda est in Christo voluntas duplexque operatio. XVIII. Unionem utriusque naturæ substantialem negavit impius hæresiarcha Nestorius. XIV. At quidquid is temerè effutierit, propugnanda est in Christo una duntaxat Persona, quæ simul Deus sit & homo. XX. Et Gloriosissima Virgo Maria verè ac propriè *Theotocos* idest Dei-Para est appellanda. XXI. Etsi propter unitatem Personæ in Christo detur communicatio idiomatum in concreto, XXII. Minimè tamen admittēda est permutatio vocabulorum inter unam & alteram Christi naturam. Quamobrem supinus est error, & hæresis execranda Lutheranorum asserentium. Assumptam à verbo humanitatem esse ubique. XXIII. Humanitas Christi nec de condigno nec de congruò meruit hypostaticam cum verbo unionem. XXIV. Veteres verò Patriarchæ, & Beatissima Virgo, & si non ipsam Incarnationis substantiam attamen ali-

quas

quas illius circumſtantias ſaltem de congruo meruerunt, XXV. Chriſti intellectus tàm infuſa, quàm acquiſita ſcientia fuit cumulatè exornatus. XXVI. Fuit quoque in eodem Chriſto adhuc viatore ſcientia Patriæ. XXVII. Beatiſſima Chriſti anima, iis perfectionibûs quæ ad voluntatem ſolent referri, cumulatiſſimè prædita, fuit exornata quolibet genere ſanctitatis. XXVIII, Ità verò conſtanti indiſſolubilique nexu unitum fuit cùm humanitate verbum, ut eam nunquàm deſeruerit, aut deſerturum omninò ſit. XXIX. Ex vi unionis hypoſtaticæ nullam habuit, nec potuit habere peccati maculam. Tametſi perfectiſſima arbitrii libertate polleret. XXX. Hæc verò libertas tàm cùm impeccabilitate. quàm cùm rigoroſo Patris de ſubeunda morte præcepto, optimè conciliari poteſt. XXXI. Adversùs peſtiferam Socinianorum hæreſim affirmandum eſt Chriſtum JESUM re vera eſſe humanigeneris Redemptorem, atque hanc redemptionem peractam ſoluto pecc-

to pretiô non prædicatione solũ, aut exemplô, exhibitamque ab eo pro nobis justitiæ Divinæ satisfactionem, non metaphoricam, sed veram fuisse. XXXII. Pertinet ad universos homines redemptio Christi, adeoque qui asseruit ab hoc universali beneficio alienas esse mulieres delirus fuit ac insanus. XXXIII Erravit ex opposito Origenes autumans Christum esse Redemptorem Dæmonum etiam ac damnatorum. XXXIV. Merita Christi Domini fuerunt valoris infiniti. XXXIV. Per illa Christus meruit. *1mò.* Sibi gloriam Corporis. Nominis exaltationem: & alia bona extrinseca. *2dò.* Hominibus, gloriam essentialem, gratiam habitualem, omnia auxilia, & dona supernaturalia. Omnes denique nostræ prædestinationis effectus. *3tiò.* Angelis quasdam illustrationes, & gaudia seu præmia accidentalia. XXXVI. Christus JESUS quanquam rectissimè dicatur ab Apostolo *Prædestinatus Dei Filius* nequit tamen etiam sub expressa humanitatis restrictione appellari Filius

us adſcititius ſeu adoptivus. XXXVII, Etſi contradictionem non implicet Chriſtum dici aliquo pactô Dei ſervum. nec repugnet ipſum appellari ratione aſſumptæ humanitatis creaturam, congruum tamen magis eſt ab iis & ſimilibus enunti-ationibus abſtinere,

EX TRACTATU

De Cultu & Invocatione Sanctorum.

I. Idem Cultus Divinitati Chriſti, ac humanitati eidem hypoſtaticè conjunctæ deferendus eſt. II, Sancti Angeli, & homines in Cælo cùm Chriſto regnantes, licitè, & piè à nobis coluntur, tanquam amici Dei Cultu Religioſo Duliæ, Beatiſſima Virgo MARIA Cultu Hyperduliæ. III. Bonum atque utile eſt invocare Sanctos, ut pro nobis apud Deum intercedant, eorumque invocatio, nihil quidquàm officio derogat mediatoris, & dignitati ſatisfactionis Chriſti. IV. Lici-

tum

tum & honestum est Sacras Reliquias Sanctorum venerari Cultu Religioso respectivo. V. Vera Crux, uti & singulæ illius partes adorandæ sunt Cultu Latriæ relativo ad Christum. VI. Idem Cultus exhibendus est Imagini S. Crucis vel pictæ, vel factæ, vel sculptæ, vel ex qualibet materia fabricatæ. VII. Signum Crucis, quo aliquis se signat in fronte, ab Apostolis Ordinem ducit, & est in praxi religiosissimũ. VIII Pium est repræsentare Deum vel Sanctos Angelos sub aliqua specie & forma sensibili. IX. Pium pariter & licitum est pingere Sanctorum Imagines, easque in templis & locis priuatis reponere. X. Imagines JESU Christi Domini Nostri, Beatissimæ Virginis Mariæ & Sanctorum, sanctè coluntur Cultu religioso, eo modo, quo Concilium Tridentinum declarat. XI. Concilium Francofordiense ad Mænum, Synodus Parisiensis, & Libri Carolini, non obsunt Catholico Dogmati de Cultu Sanctarum Imaginum. XII, Imaginibus Sanctorum idem

speci-

specificè exhibendus est Cultus qui exhibetur Sanctis, quos repæsentant non tamen absolutus, sed respectivus.

EX TRACTATU
DE LEGIBUS.
De Lege æterna & naturali.

I. Lex quæ in æternam, naturalem & positivam Divinam, ac humanam dividitur est ordinatio rationis, stabilis ad bonum commune ab eo, qui curam communitatis habet, facta, subditis intimata, cùm animo eos obligandi. Quamobrem præcipuus ejus effectus est, imponere moralem necessitatem subditis, ad faciendum eaquæ præcipit, & omittendum quæ prohibet. II. Legibus accensetur Jus Gentium, quod Hobbesius Puffendorfius, & plures è Protestantibus cùm Jure naturali alii veri cum Jure Civili, sed malè confundunt. Est quippè illud specie ab utroque distinctum, obligans nihilominùs quemadmodùm & aliæ Leges in conscientia. III. Inter Leges primum locum tenet Lex æter-

na,

na; quam existere, & cæterarum omnium esse fontem, & originem, nemo negare potest. Definitur ab Augustino *L. 22. contra Faustum*, quod sit, *Ratio vel voluntas Dei ordinem naturalem conservari jubens, perturbari vdeans.* Hinc formaliter sumpta non consistit aut in Idea, aut in Providentia Divina, sed distinguitur ab utraque virtualiter. IV Hanc sequîtur Lex naturalis, quæ consistens in dictamine practico, ac præceptivo Synteresεos, obtinet rationem Legis, verè & propriè talis. Est enim participatio Legis æternæ, animis rationalium in scripta, triplex eis officium ergà Deum scilicet, ergà seipsos, & erga proximum præscribens in affirmativam, negativam permissivam, & irritantem divisa. V. Ejus existentia est adeò certà, ùt quò ad principia sua prima practica, & universalissima, & quo ad Conclusiones ex iis per facilem discursum dedubibiles, à nemine usu rationis gaudente invincibiliter ignorari possit. VI. Objectum illius est solùm id, quòd aùt

necessa-

necessario præcipiendum, aut necessario prohibendum erat. Ex quò tantam Lex naturalis sortitur immutabilitatem, ut neque per abrogationem, neque per derogationem neque per irritationem, nec denique per dispensationem nedum ab humana, sed & à Divina Potestate immutari possit. Nullumque legitur in Historia factum, quò evinci possit Deum in aliquo utriusque Tabulæ præcepto propriè & formaliter unquàm dispensasse. VII. Principium Indicativum Juris naturæ ultimum & adæquatum, neque in Socialitate humana, ut voluit Pufendorfius, neque in triplici amore, ut quidam ex Catholicis asseruerunt sed in Ipso Deo Authore & Gubernatore naturæ, ejusque perfectionibus Divinis reponenda est. VIII. Sola ratio non potest respici tanquam principium ultimum & adæquatum Juris naturæ, adeòque ii malè illud explicant, qui præscindunt aut à Deo, aut à Sacra Scriptura. aut ab Authoritate SS. Patrum, vel Theologorum, vel Juris Canonici, & Civilis peritorum.

IX. Lex Mosaica seu vetus fuit bona eaque ab Exodo usque ad Deuteronomium conclusivè Deum habuit Authorem. X. Eadem Lex Mosaica quantum ad præcepta Cæremonialia & Judicialia solos obligavit Judæos. XI. Cùm verò lata fuerit ad tempus donec veniret semen, hinc certum est certitudine Fidei, eam abrogari debuisse, & de facto abrogatam esse. XII. Ast quando hæc legis abrogatio facta fuerit non ità certè determinari potest. Communiter tamen docetur legem veterem mortuam & abrogatam non fuisse ante Christi mortem utrum verò in morte Christi & resurrectione? ut docuit S. Thomas An: Potius die Pentecostes ut sensit S. Bonaventura: lis est acerrima, inter Theologos. Nos primam sententiam tanquam magis conformem S. Scripturæ & Patribus eligimus. XIII. Lex vetus priùs fuit mortua. quàm mortifera. Unde legalia post Christi mortem, & post-

quam

quam cessavit Mosaicæ legis obligatio, inculpatè observari potuerunt, consequenter Apostoli post mortem Christi non fictè sed sincerè eadem observârunt. XIV. S. Paulus Cæpham non simulatè sed verè & ex animo repræhendit. XV. Valdè probabile est hunc Cepham non fuisse à Petro Apostolorum Principe, distinctum. XVI. Etsi præcisè ac Mathematicè definiri non possit dies Mensis, & annus, quo lex vetus mortifera evasit, probabilius tamen videtur eam factam fuisse mortiferam 40mo circiter post Christi mortem Annô. XVII. Christus non tantum fuit Redemptor, sed etiam verè & propriè Legislator, Legemque Evangelicam præcepta strictè talia continentem tulit pro omnibùs hominibus. XVIII. Lex Evangelica, si sumatur ut est præceptiva, duratura est ad finem mundi, non ultrà. XIX. Nemo mortalium, ne quidem Summus Pontifex in ea dispensare potest, tametsi simplex ejus interpretatio cadere possit sub potestatem humanam.

De Lege humana Ecclesiastica, & Civili.

XX. Datur in Ecclesia Potestas condendi Leges Ecclesiasticas. XXI. Hæc Potestas, residet in Prælatis Ecclesiæ estq; omninò à potestate politica independens. XXII. Legibus Ecclesiæ omnes omninò Christiani etiam Principes & Reges terræ subjiciuntur. XXIII. Reges & Principes superiorem se non agnoscentes, possunt ferre Leges pro suis Regnis & Territoriis. XXIV. Leges tàm Ecclesiasticæ quàm Civiles subditos obligant in foro interiori conscientiæ. XXV. Porrò ut Leges Imperiales obligent in conscientia, necessariò promulgari debent in singulis Provinciis. Quòd quidem cùm probabiliori asserimus etiam de Legibus Pontificis; nisi aliud in eis exprimatur. XXVI. Nulla Lex sive Civilis sivè Ecclesiastica quò ad vim obligandi pendet ab acceptatione populi. XXVII. Leges humanæ etsi non semper obligant cùm periculo vitæ aut gra-

vis

vis incommodi, dantur tamen quidam casus in quibus sic obligant, tunc nimirùm cùm utiliùs est bono communi hic & nunc servari Legem quàm servari privati hominis vitam, & cùm Lex humana violari nequit absque contemptu Dei, Religionis, aùt potestatis legislativæ, XXVIII. Leges purè pænales non obligant in conscientia ad actum aliquem aut ponendum aut omittendum, bene tamen ad subeundam pænam. Leges verò pænales disjunctivè tales, obligant disjunctivè nempe, vel ad pænam subeundam vel ad actum præscriptum. Tandem Leges pænales copulativè tale obligant ad utrumque scilicet & ad actum præscriptum, & ad pænam subeundam. XXIX. Quando pæna est ferendæ sententiæ, non adest abligatio ad eam subeundam antè Judicis sententiam, sicut nec ad pænam positivam, etiam latæ sententiæ sivè hæc sit activa gravior sivè passiva, Imò nec ad pænam privativam, si ea privat bonis ac Juribus jam acquisitis, aut si sit privative

tivè mixta, benè tamen ad pœnam mere privativam, & quæ reum facit inhabilem ad bona vel jura acqui- renda. XXX. Si Lex fundatur in præsumptione *facti* ea obligat, quando præsumptio subsistit, secus si non subsistit. Quod sit lex fundetur in præsumptione *juris* ea semper obligat sivè præsumptio in particulari subsistat, sivè tollatur. At si Lege aliquid præcipitur, quod præsumitur esse licitum, re ipsa autem non est licitum ea nulla ratione obligat in conscientia. XXX. Ut aliquis satisfaciat Legi seu præcepto affirmativo, illudq; impleat, debet habere intentionem ponendi actum, qui præceptus est, seu debet sciens & volens operari. XXXII. Si Actus non nisi ex modo & fine intrinseco malus est, potest per eum satisfieri legi. XXXIII. Impedimentum obstans executioni præcepti negativi tolli debet, quoties impedimentum illud consistit in occasione vel præsenti vel absenti quidem sed proximè. XXXIV. Si impedimētum obstat executioni Legis, quæ in

materia justitiæ versetur, tolli absolutè debet, quoties aliquid ex officio faciendum est, si verò tolli non potest cedendum est officio. XXXV. Impedimenta proxima, quæ Legis humanæ executioni obsunt removeri debent, nisi vel necessaria sint, vel tam utilia, ut meliùs sit ea non tolli, quàm legem servari. XXXVI. Legibus humanis omnes subditi etiam fideles tàm justi quàm in justi obligantur. XXXVII. Potestas legislativa non dependet à Fide & probitate legislatoris. XXXVIII. Peregrini transeuntes per alienum Territorium, non tenentur legibus iis quæ Personales non sunt, sicut etiam iis quæ moræ eorum non sunt accomodatæ. XXXIX. Cum potestas Ecclesiastica distincta sit à Politica, hinc neque Populus neq; Principes Sæculares, ratione sui Principatus habent ullam in Ecclesia Potestatem Spiritualem. XL. Clerici illis legibus, quæ communem spectant Gubernationem quæq; Sacris Canonibus Statui Clericali, & Ecclesiæ libertati minime adversantur, ex quadam æquitate naturali subjiciuntur, non tamen quo ad vim coactivam.

EX

EX TRACTATU.

De Statu Animarum post mortem.

I. Animæ in peccato mortali decedentes, illico post suam à corpore separationem amandantur ad infernum. II. Ibique pænis & si quò ad intensionem finitis, & secundum in æqualitatem demeritorum inæqualibus, perpetuo tamen duraturis plectuntur, III. Harum autem æternitas & ex pluribus Sacrarum Scripturarum oraculis evidenter eruitur & ex Traditione Patrumque unanimi per omnia sæcula consensu, tùm etiam & ratione Theologicâ sufficientissimè demonstratur. IV. Quamobrem illa, quæ de Trajani Imperatoris anima, per M. Gregorii preces ex inferno liberati, circum fertur historia, inter fabulas rejicienda est. V. Dari purgatorium in eoque animas in gratia decedentes, quibus adhuc aliquid luendum superest, detineri, certum est. VI. Certum pariter est *imo.* Eas nec mereri nec demereri posse. *2do.*

Cer-

Certas esse de sua salute. *3tio.* Purgatorii pænas voluntariè tolerare non quidem absolutè sed conditionatè. VII. Sententia illa, quæ Soto tribuitur, quæq; affirmat nullam animam ultra 10. annos in Purgatorio mansuram, sicut & altera quæ omnes animas usq; ad extremum diem judicii detinendas asserit; improbabilis est. VIII. Constans est Ecclesiæ doctrina posse animas in Purgatorio detentas suffragiis vivorum juvari, non permodum impetrationis gratuitæ, sed via solutionis, seu per satisfactionem. IX. Certum est etiam easdem animas aliquid nobis à DEO impetrare posse. X. Animæ Infantium cum solo Originali morientium non patiuntur pænam sensûs. XI. Multumque probabile est, eas nullam tristitiam, nullumve dolorem percipere ex privatione Visionis beatificæ. XII. Non esse tamen beatas beatitudine naturali.

Ut In Omnibus Glorificetur
DEUS Reg. S. B. Cap. 57.

Depozyt w Bibliotece Jagiellońskiej
09021

1. Talkartige Steine. [illegible] [illegible]
2. Thonartige Steine.
3. Kalkartige Steine. brausen
4. Kieselartige Steine
5. Schwerspathartige Steine.

in brennbaren,
salzigen.
erdigen. [illegible] [illegible]

Salzige
Metalle
Brennbare und
Erdige x

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] schneiden.
Die [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible].

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
Scherl.

I